

2012 Dagboek 5:

Zaterdag 13 oktober: Een nieuw soort dagboek

Voor ik begin even dit. Mijn excuses voor een aantal schrijffouten die in het dagboek staan. Het is namelijk zo dat ze hier in Malawi op de PC waar ik op werk, mijn azerty-toetsenbord hebben omgezet naar een qwerty-toetsenbord en dit door de toetsen eraf te halen en er opnieuw op te zetten. Dit heeft er voor gezorgd dat er een heel aantal toetsen een andere functie hebben dan het opschrift op de toets zelf doet vermoeden en dat ik een paar toetsen niet meer terug vind. Zo kan ik geen "trema" meer vinden en is ook de "apostrophe" in de figuurlijke Malawese rook opgegaan...

Mijn 5^e reis, mijn 5^e dagboek. Waar mijn vorige dagboeken vooral een beschrijvend relaas waren van mijn activiteiten hier en ze een weergave waren van wat ik hier meemaakte, wil ik dit jaar, om niet in herhaling te vallen, proberen iets meer te schrijven over het land, de maatschappij en de mensen hier. Ik heb me voorgenomen om u, de lezer, wat meer inzicht te geven in hoe een Malawees naar het leven kijkt, in hoe zijn/haar leven eruit ziet en in welke context wij hier moeten/mogen werken. Ik ben van plan om 1 of meerdere dagen te besteden aan 1 bepaald onderwerp. Ik weet niet of ik in mijn opzet zal slagen, dat zullen we op het einde van het dagboek wel zien. Uiteraard zal ik ook wel schrijven over de meest markante dingen die ik waarschijnlijk ook dit jaar zal meemaken. Voor zover ze niet in mijn vorige dagboeken staan, zal ik ze zeker meegeven. Zoals ik het nu zie, wordt dit dagboek dus een soort mix van beschrijvende feiten, filosofische bedenkingen en een maatschappelijke uitleg vanuit een breder perspectief.

Even geheel terzijde: na meer dan 4 jaar ben ik er nog altijd niet uit of het "Malawees", "Malawiaan", of "Malawier" of misschien nog iets anders moet zijn. Ik vind Malawees persoonlijk het mooiste klinken en daarom gebruik ik die term, maar de taalpurist die het weet, mag het mij altijd laten weten ;-)

Een goede vriendin van mij heeft mij voor elke dag dat ik hier ben een brief meegegeven. Een brief om te tonen dat ze met me meeleeft, ofwel met enkele filosofische bedenkingen erin, zodat mijn grijze massa zich kan uitleven in diepgaande gedachtenkronkels (ze weet dat ik graag filosofeer). Vandaag schreef ze over het ongeluksgetal 13. Een beetje gezond verstand maakt duidelijk dat het ongeluksgetal 13 en dingen zoals vrijdag de 13^e enkel en alleen maar onze eigen hersenspansels zijn, die stammen uit een middeleeuws verleden. Sommigen zijn er heilig van overtuigd, maar het is en het blijft puur bijgeloof en niks anders. Ik ben vandaag op de 13^e aangekomen en mijn reis kon niet perfecter lopen dan dat ze gelopen is. Vrijdag de 13^e is als een self-fulfilling prophecy. Doordat we de term zelf in het leven roepen, worden alle ongelukken en alle mistoestanden die op een vrijdag de 13^e gebeuren, verheven met een status van "zie je wel", "dit is geen toeval", maar uiteraard gebeurt er veel meer onheil op andere dagen dan op vrijdag de 13^e. Alleen krijgen die zaken minder aandacht dan dat ze op een vrijdag de 13^e zouden gebeuren. Laat het me anders stellen; hier, in de armste regionen van Malawi. Waar het leven elke dag een strijd is, en men zich elke dag de vraag stelt; zal er eten zijn vandaag? Waar men zijn zieken moet zien sterven omdat men ze niet kan verzorgen. Waar leven, overleven is. Hier is het ofwel elke dag vrijdag de 13^e ofwel is iedereen hier geboren op vrijdag de 13^e !

Ons YOCE-project is gevestigd in 1 van die armste delen van het land, in het dorpje Sitima. En al zeg ik het zelf, het project heeft er voor gezorgd, dat dit continue vrijdag de 13^e-gevoel in Sitima grotendeels werd weggevaagd. Het leven heeft er dankzij de school, het jeugdcentrum, de meisjes voetbalploeg en het boerenproject (ism Non Profit vzw) veel meer kleur gekregen. Morgen ga ik naar Sitima, ik kijk er enorm naar uit. Morgen zal ik wat uitleg geven rond het project zelf en de zaken waar wij hier mee bezig zijn.

Zondag 14 en maandag 15 oktober: Het YOCE-project

Voor de vrijwilligers die er al geweest zijn of voor de mensen die onze organisatie goed kennen zal dit misschien iets minder interessante lectuur worden, maar ik vind het toch eens belangrijk om in detail uit te leggen wat we hier doen. Want de "Mulder" vraagt wel om naar zijn activiteiten te komen, of om te helpen op zijn activiteiten, om materiaal te verzamelen of om geld te storten, maar wat doet hij eigenlijk in dat verre Malawi?

Het YOCE-project heeft enkele verschillende pijlers:

1. De kleuterschool
2. De meisjes voetbalploeg
3. Het jeugdcentrum
4. Het plant a tree-project
5. Voedselbank (boerenproject) in samenwerking met en onder leiding van Non Profit vzw

1. De kleuterschool

De kleuterschool is het hart en de basis van het YOCE-project. Het is ook het eerste project waar we (eigenlijk mijnen Daddy en Mieke) hier onze schouders hebben onder gezet. Naar onze school komen vandaag 200 kleuters (wezen en niet-wezen), tussen de 2 en 6 jaar, uit 6 verschillende dorpen. Zij zijn onderverdeeld in 4 grote klassen. De kindjes worden opgedeeld per leeftijd en per niveau; 2-3 jaar, 3-4 jaar, 4-5 jaar en 5-6 jaar. Per klas zijn er 2 leerkrachten tewerkgesteld. De school start om 8u30 en eindigt tegen de middag. Er wordt les gegeven van 8u30 tot 9u30, dan is er speeltijd tot 10u00 en vanaf 10u00 wordt er les gegeven totdat het eten klaar is. Naast de leerkrachten in de klassen, is er ook nog Joyce de hoofdlerkracht die zelf niet meer in de klas staat, maar de algemene werking en de administratie van de school opvolgt.

Voor het eten zorgt een kookploeg van 4 personen. We hebben 4 ploegen van 4 personen die elkaar regelmatig aflossen. Eten, en zeker een gezonde en evenwichtige maaltijd die we de kindjes dagelijks willen voorschotelen, is in deze regio geen evidentie en is tot op vandaag nog steeds onze grootste kost. Door de stijgende inflatie zien we ook de kost voor het eten maand na maand stijgen. Vandaag kost het iets meer dan 10 euro om 1 kind een maand eten te geven. Dagelijks eten er op het project ongeveer een 230 personen (ook de werkmannen, de kuisploeg, de leraars en koks eten mee), dus dit brengt een maandelijkse kost van ongeveer 2300 euro met zich mee...

2. De meisjes voetbalploeg: The Sitima Sisters

Deze voetbalploeg werd indertijd (begin 2008) al door mijnen Daddy zaliger hier opgericht. Vandaag krijgen er ongeveer een 30-tal meisjes tussen de 8 en de 18 jaar 2 maal per week een voetbaltraining. De “eerste ploeg” (vooral de oudste meisjes die in de officiële competitie spelen) krijgen per week nog een extra 3^e training. Voor de meisjes zijn er 2 trainers aangesteld. “Waarom een meisjes voetbalploeg?”, hoor ik sommigen denken. Wel de meisjes en de vrouwen in het algemeen, hebben het hier in deze wereld het zwaarst te verduren (later zal ik er in dit dagboek nog een hoofdstuk aan besteden). De voetbalploeg biedt de meisjes een ontspanning en ook een ontsnapping uit hun harde bestaan. Tijdens de wedstrijden worden zij van slaven tot de vedetten van het dorp. Iedereen (of toch bijna)houdt hier van voetbal. De meisjes worden dan ook door iedereen fel aangemoedigd. Je ziet gewoon dat ze er van genieten. In de nationale competitie (1^e klasse) verloren ze totnogtoe al hun matches omdat ze daar tegen volwassen vrouwenteams spelen. Toch beleven ze er veel plezier aan. Vorig jaar bereikten zij hun hoogtepunt door de regionale bekercompetitie te winnen door in de finale de meisjes/vrouwen van het Chancellor College te verslaan. Het is een beetje Club Brugge dat Anderlecht verslaat; de boeren wonnen van de eliteclub uit Zomba. Voor 1 keer wil ik dan graag een boeren-supporter genoemd worden ;-). Bij deze wil ik ook Zonta Club Waasland danken voor de sponsoring van het eten en het transport voor de uitwedstrijden van onze meisjes.

3. Het jeugdcentrum: The Youth Centre (YC)

Het YC werd anderhalf jaar geleden opgericht. Met de kleuterschool bereikten we de allerkleinsten, maar we voelden de nood om ook iets te doen voor de jongeren uit de dorpen. Met het jeugdcentrum beogen we 2 zaken. Enerzijds wat ontspanning te bieden aan de jeugd in de vorm van sport en spel (het jeugdcentrum heeft haar eigen netbal- en voetbalploeg) en er worden verschillende soorten gezelschapsspelen aangeboden. Anderzijds willen we de jongeren ook iets bijleren via het jeugdcentrum. Zo is er een bibliotheek en kan er de krant gelezen worden. Maar we leren hen ook iets bij over de gelijkheid tussen mannen en vrouwen en ook in het kader van de aidspreventie worden er programma s opgezet via het jeugdcentrum (afnemen van aidstesten, het verdelen van condooms en AIDSpreventie en -educatie via toneelstukken die worden opgevoerd). Ik heb vandaag maandag besloten om met de Malawese vrijwilligers die het YC leiden naar de markt te gaan om 2^e hands-kostuums te gaan kopen voor het opvoeren van die toneelstukken...

4. Plant a tree-project

Dit project is begin dit jaar gestart. We hebben in de omgeving van de school en rond ons voetbalveld in Sitima 350 bomen (3 verschillende soorten) geplant . Deze moeten zorgen voor extra hout en vooral ook voor extra schaduw. Eenmaal ze groot zullen zijn en zullen bloeien, zullen ze ook wat meer kleur en natuurlijke diversiteit brengen in de omgeving van de school.

5. Het oprichten van een voedselbank ism en olv Non Profit

Non Profit is een vzw uit het Leuvense. De mensen van Non Profit dragen de operationele en financiële verantwoordelijkheid voor het boerenproject. Mieke die hier in Malawi woont volgt wel de voortgang

en de financiële stromen op voor hen. Het opzet is vrij simpel; aan een 30-tal boeren in en rond Sitima worden er kwaliteits-meststoffen en kwaliteits-zaden verdeeld, waardoor deze boeren meer kunnen oogsten. Omdat ze die zaden en meststoffen gratis hebben gekregen, moeten ze een deel van de meeropbrengst van hun oogst (rijst, mais, ...) opnieuw afstaan en zo ontstaat er een voedselbank. Deze meeropbrengst wordt bij ons in de school bewaard en wordt tijdens het hoogtepunt van de hongersnood (januari/februari) opnieuw op de markt gebracht tegen, voor de lokale bevolking, betaalbare prijzen. Zoals gezegd, het opzet op zich is simpel, het in de praktijk brengen is geen evidentie, maar het lukt vrij goed.

Dinsdag 16 oktober; Armoede en opportunisme

Nu ik hier al een paar dagen ben, voel ik het maar al te goed. Ik word door de Malawezen bekeken als een opportuniteit. In een wereld waar armoede heerst en honger regelmatig de kop op steekt, is de uitdrukking "alle beetjes helpen" echt letterlijk te nemen. Misschien is het nog beter te spreken over "alle beetjes zijn nodig". De armoede dwingt de mensen tot een grote graad van opportunisme. Elke kans die zich aandient om iets te kunnen eten, om geld te besparen of te verdienen, moet gegrepen worden. Ondanks Malawezen doorgaans vredelievende mensen zijn, is de drang om af en toe eens te liegen of te bedriegen wel groot. Gestuurd door honger en armoede proberen ze mij, de mzungu (= de blanke) wel eens iets wijs te maken. Na 4 intense reizen weet ik dit en ben ik er ook wel voor op mijn hoede. Pas op, de grens van het moreel aanvaardbare wordt zelden overschreden, maar voor hen ben ik dus een wandelende opportuniteit. Enerzijds omdat ik een mzungu ben, straal ik voor hen rijkdom en geld uit. Ik probeer hen soms uit te leggen dat ik in België bij wijze van spreken meer poef dan geld heb, maar dat kunnen ze niet vatten. Dat ik een maand moet werken om deze reis te kunnen maken evenmin. Anderzijds weten ze van mijn voorbije 4 reizen dat er bij de "Filipi", om het wat oneerbiedig te zeggen, wel wat te rapen valt. Ze zullen aan mij sneller en meer durven vragen dan dat ze aan "Madam Mieke" doen omdat ze weten dat ze bij haar bot vangen en bij mij misschien wel een kans maken. Ik zeg het ook vaak zelf voor ik vertrek naar Malawi, dat ze weten dat sinterklaas komt. Ook al kennen ze die hier niet, de zwarte pieten verwachten veel van me ;-). Er is een fundamenteel verschil tussen hoe ik hier omga met de mensen en hoe Mieke hier omgaat met de mensen. Mieke heeft hier een controlerende functie (ik kom hier later op terug). Ze kan en mag hier geen sinterklaas spelen. De noden zijn hier zo immens groot, dat zelfs sinterklaas ze niet kan ledigen. Wanneer je hier woont en je begint sinterklaas te spelen dan verlies je jezelf in een straatje zonder einde. Voor mij ligt dat anders. Ondanks ik ook dit jaar in een aantal vergaderingen al zeer streng ben geweest en hen wijs op het feit dat we alles doen voor de kinderen die de toekomst van Malawi zijn en ik de leerkrachten al onder hun voeten heb gegeven omdat Mieke en ikzelf soms vaststellen dat ze hun eigenbelang voor dat van de kinderen plaatsen, toch ben ik hier vooral om zoveel mogelijk te geven. Enerzijds geef ik mezelf in volle energie door met hen te spelen en hen te helpen en anderzijds geef ik ook letterlijk heel wat weg. Elk jaar vertrekken er met mij 10-tallen kilogram materiaal. Het gaat dan vooral over schoeisel, kledij, speelgoed, shool- en sportgerief. Elk jaar wordt er tijdens mijn verblijf ook een uitdeelmoment georganiseerd en dan kan ik letterlijk sinterklaas spelen. Laat ik van de gelegenheid ook gebruik maken om al mijn donoren te danken die voor dit materiaal hebben gezorgd (dit jaar 238 kg!!!): de familie Cousin, Koen Neubourg, OHL, SK Oetingen, de jogging club uit Oetingen, de Skippies, Willy, mijn nicht Kathleen en

dochter Julie, Dirk, Ilse, Ce en Bianca, Koen en Birgit. Ik dank ook Kaatje om alles met mij te hebben ingepakt en te hebben klaar gemaakt voor verzending. Alyense, zikomo kwambiri, aan iedereen heel erg bedankt!!! Ik zal jullie nog een paar voorbeelden geven van hoe ze mij als opprtuniteit zien. Toen Mieke er niet bij was kwam de metser vragen om een voorschot te krijgen voor werk dat nog moest gebeuren, zagezegd om de school van zijn broer te betalen (niet echt inventief om dit half oktober te vragen wanneer de school ook hier al anderhalve maand bezig is...). Ook de trainer van de Sitima Bullets (de mannenploeg van het dorp) kwam me vragen of ik voor de ploeg geen extra bal had (al bleek later dat ze er nog niet zo lang geleden 1 hebben gekregen...). In mijn stamcafeetje mag ik 250 MK voor een pint betalen, terwijl de prijs 200MK is. De trainers van de meisjes voetbalploeg kwamen eens polsen of hun loon niet omhoog kon gaan omdat er nu meer meisjes zijn dan vroeger. En ik kan zo nog ff doorgaan. Ik vergeef het hen hoor. Zoals ik al zei, armoede drijft hen tot opportunisme en af en toe een leugentje "om (eigen) bestwil".

Woensdag 17 en donderdag 18 oktober: Mieke, de alles controlerende

Nu de school gebouwd is en op het project alles operationeel vrij vlot verloopt, is Mieke haar hoofdtaak controleren geworden. Ik denk dat 70% van haar tijd hier nu gaat naar alles te checken en te dubbel checken. De overige 30% gaat naar inkopen doen, vergaderen, het opleiden van Sam die haar op termijn moet opvolgen en naar het bijsturen waar nodig. Ik wil het vandaag even hebben over die controle-functie. In de geest van wat ik gisteren schreef, moeten we steeds op onze hoede zijn en moet alles waar geld mee gemoeid is, gecontroleerd worden.

De verleiding is voor hen zo groot en ze zijn het ook totaal niet gewoon om met (veel) geld om te gaan. Wanneer we geld geven om voeding of materiaal te kopen of voor uitgevoerde werken, dan geven we het geld nooit gewoon af. Twee voorwaarden worden steeds vervuld als er geld mee gemoeid is. Ten eerste worden er altijd minimum 1 soms 2 getuigen bij geroepen die zien dat het geld overhandigd wordt en die ook de uitleg krijgen waarvoor het geld dient. Ten tweede wordt alles opgeschreven in de boeken en wordt de ontvangst door alle partijen ondertekend. Wanneer ze materiaal of eten moeten kopen, moeten ze daarna altijd een "kasticketje" kunnen voorleggen. Indien ze dit niet kunnen, gaat de aankoop af van hun loon.

Mieke kent de Malawees door en door en ze weet dat ze geen enkele kans mag geven, want het eerder beschreven opportunisme zorgt er voor dat ze elke kans grijpen om er zelf beter van te worden.

Een mooi voorbeeld heb ik vandaag meegemaakt; onze school beschikt sinds kort over een grote waterpomp die werkt op zonne-energie. Het is een fantastisch systeem waardoor onze school nu beschikt over een aantal kraantjes, wc s die je kan doorspoelen en een aantal douches. De pomp bestaat uit een houten constructie met daarop een waterreservoir en daarnaast staan zonnepanelen op houten palen. Omdat zowel het hout als de panelen gestolen zouden kunnen worden, werd rond de hele constructie een muur gebouwd. So far, so good. Maar de gemeenschap weet dat er s nachts nog altijd dieven kunnen zijn die over de muur klimmen en het hout en de panelen stelen. Daarom werd er enkele weken geleden beslist om nog een extra beveiliging te plaatsen door glasscherven op de muur te plaatsen. Dus heeft Mieke de voorbije weken haar leeggoed gespaard en heeft dit telkens naar Sitima

gebracht. Telkens wanneer ze lege flesjes bracht, werden de flesjes geteld en opgeschreven. Een flesje is namelijk 25 kwacha waard en als we ze niet telden, zouden er zeker flesjes verdwijnen. Vandaag was de dag voor het plaatsen van de glasscherven. Eerst probeerden de builders nog door te zeggen dat ze vandaag maar een deel van de flesjes nodig hadden, maar dat kennen we; even uitstellen omdat er dan verwarring zou kunnen ontstaan over het exact aantal flesjes, om zo er toch nog een aantal achter over te drukken. Madam Mieke zegt dus dat ze niet akkoord gaat en dat ze wil dat alle flesjes worden geplaatst. Dus de werkmannen moeten voor haar neus alle flesjes breken. Je ziet die gezichten dan echt van “verdomme ze heeft ons weeral door” ☺

Nog enkele controlevoorbeelden; controle op de wakers thuis. De wakers moeten elke morgen of avond het aanwezigheidsregister tekenen bij het aankomen of vertrekken. Als we dit niet controleren dan komen ze ofwel veel te laat aan of durven ze – als Mieke niet thuis is – vroeger vertrekken.

Controle op het gebruikte waspoeder; als er gewassen moet worden dan wordt er een portie waspoeder gegeven. Indien we gewoon de zak waspoeder zouden laten staan dan neemt iedereen een portie mee naar huis en kunnen we elke week 10kg waspoeder kopen.

Ook de leerkrachten worden gecontroleerd op wat ze doen in de klassen. Elke week op maandag moet elke leerkracht het programmaboek hebben ingevuld. Hierin moeten ze schrijven wat ze die week gaan doen met hun klas en welke materialen ze daarvoor gaan gebruiken. De leerkrachten zijn best wel eerlijke mensen, maar ook voor hen is de verleiding groot om af en toe eens een stylo of wat papier of verf mee naar huis te nemen, dus ook dat wordt gecontroleerd.

Mieke moet zich in deze zin meerdere keren hard opstellen tegenover hen. Constant bewaakt ze dat het geld en de materialen efficiënt en effectief besteed worden. Zij stelt zich altijd rechtlijnig en rechtvaardig op, ook al is dat vaak niet populair. Alles in functie van de gemeenschap en de kinderen. De Malawezen vinden het vaak zelf niet leuk, maar “Madam Mieke” wordt hierdoor wel enorm geapprecieerd en gewaardeerd. Vaak zeggen ze letterlijk, “het is goed dat Madam Mieke niet handelt en denkt zoals wij, de Malawezen”. Dus ze beseffen goed genoeg dat ze constant proberen en af en toe liegen en bedriegen, en ze keuren het op zich niet goed, maar in hun moeilijke wereld is de focus op zelfbehoud zo groot, dat het sterker is dan hunzelf...

Vrijdag 19, zaterdag 20 en zondag 21 oktober: mannen vs vrouwen en omgekeerd

Tja, waar moet ik beginnen... Over hoe mannen naar vrouwen kijken en hoe vrouwen naar mannen kijken, daar kan ik ondertussen een boek over schrijven, denk ik... In een wereld waar vrouwen, noch mannen naar school gaan en waar hen niets wordt bijgebracht over moreel en moraal en waar enkel het voorbeeld dat ze thuis krijgen hun visie bepaalt, in die wereld wordt de man-vrouw-relatie heel anders ingevuld dan bij ons. Ik weet nu al dat ik harde dingen ga schrijven, maar weet dat vrouwen hun lot vaak dragen met een gevoel dat het normaal is. Hoe hard wij (vooral Mieke) soms ons best doen om het lot van de vrouwen te verbeteren, het is echt moeilijk omdat de vrouwen, ook op momenten dat ze er de kans toe krijgen, vaak hun lot passief ondergaan en het aanvaarden, in plaats van actie te ondernemen. Ze vinden dat de dingen zijn omdat ze nu eenmaal zo horen te zijn.

De verhalen die ik jullie nu meegeef, gaan vooral op in de dorpen. In de stad ligt het niveau van de man gelukkig iets hoger, ook al voel je ook daar soms toch nog dat de oerdriften zich manifesteren.

Ik was met een Malawees aan het praten over de vrouwen en in het begin van het gesprek zei hij; 75% of the Malawians are animals. Ik ken hem goed en ik weet dat hij van zichzelf vindt dat hij niet tot die 75% behoort, maar dat hij bij de beschaafden hoort. Mannen behandelen hun vrouw hier erg slecht en hij de grote beschaafde vindt dat eigenlijk heel normaal, want "that is the Malawian Culture". Ik zeg hem; dus mannen kunnen vrouwen behandelen als een hond? "No", zegt hij, "worse". Mannen brengen meer respect op voor een hond dan voor een vrouw...

The Malawian Culture, ... kinderen groot brengen is een vrouwenzaak, asjeblief zeg, een man is daarvoor toch niet gemaakt? Wanneer de vrouw sterft, dan heeft de man het recht en volgens sommigen de plicht om de kinderen af te staan aan "relatifs" (lees; zussen van hem of haar, moeders of schoonmoeders). De man zijn taak op dat moment is op zoek gaan naar een andere vrouw. Ik leg jullie uit waarom, hoe zij er over denken. De sexuele verlangens van een man moeten altijd bevredigd worden. Het is iets natuurlijk dat in de man opkomt en een vrouw mag niet weigeren om de man uit zijn "sexuele nood" te helpen. Dit brengt met zich mee dat wanneer vrouwen zwanger zijn of hun regels hebben (want bloed is verbonden aan de witchcraft, dus ze zijn er bang van...), dat de mannen dan per definitie op een ander gaan. Ik moet jullie niet vertellen, dat mede door deze houding de aidsproblematiek hier zo groot is geworden. Wanneer mannen zonder opvoeding of enige moraliteit in het leven staan, dan bedriegen ze hun vrouw, dat is de normaalste zaak van de wereld, dat zit in hun genen. Een vrouw mag er niet eens kwaad voor zijn. Zelf zijn de mannen er als de dood voor om zelf bedrogen te worden, maar de basis respectregel in onze relaties, van de ander niet aan te doen, wat je zelf niet wil aangedaan worden, is in deze oermaatschappij niet van tel. De taak van de man is er voor te zorgen dat hij zijn vrouw voldoende controleert en een vrouw voldoende in haar vrijheid beknot, zodat zij niet eens de kans krijgt om hem te bedriegen... (want ook oervrouwen durven hun man te bedriegen). Een Malawees die in de dorpen een eigen zaakje heeft, zei letterlijk dat het veel makkelijker zou zijn als hij zijn vrouw naar de stad zou kunnen sturen om inkopen te doen, maar dat hij dat onmogelijk kon toestaan. Ah nee, als zij regelmatig naar de stad gaat, bestaat de kans dat ze er een afspraakje maakt met andere mannen en hem bedriegt. Dus zij moet thuis blijven. Mannen die door hun vrouw bedrogen worden, worden door de andere mannen uitgelachen als zijnde losers, die er niet in slagen hun vrouw aan zich te binden. De bedriegende vrouw in kwestie wordt dan meestal na een stevig pak slaag, door de man verlaten. Malawian Culture... mannen slaan de vrouwen. Iemand heeft ooit tegen Mieke gezegd "6 op de 8 mannen slaan hun vrouw". Mannen kunnen er om lachen en kunnen het er zonder problemen met elkaar over hebben, dat ze hun vrouw een pak slaag gegeven hebben. Redenen? Elke reden is goed genoeg, ik geef er eentje mee. Een vrouw maakte zich kwaad omdat de man zonder verwittigen een nacht niet naar huis was gekomen en bij een ander was blijven slapen. Hoe durft ze kwaad te zijn!? Een pak slaag was haar deel.

Malawese mannen vinden dat vrouwen niet kunnen denken. Ze vinden dat zij voor hen moeten denken... Een hoger opgeleide Malawees zei ooit tegen Mieke dat 75% van de Malawese vrouwen geen hersenen heeft en hij meende het...

De ongelijkheid tussen mannen en vrouwen, manifesteert zich nog op andere manieren. Wanneer mannen ziek zijn en naar het hospitaal moeten, dan gaat de vrouw mee om voor hem te koken. In een ziekenhuis worden de patienten enkel medisch verzorgd, het eten moet door de familie worden voorzien. Wanneer een vrouw echter ziek is en naar het hospitaal moet dan zijn het de zussen of de dochters (als die oud genoeg zijn), die meegaan om haar te ondersteunen en voor haar te koken. De man is op dat moment niet bezig met zijn vrouw, ah nee, hij is bezig met het zoeken naar een nieuwe oplossing voor het ledigen van zijn sexuele noden.

Het nemen van een bad; een vrouw moet elke ochtend opstaan om een vuurtje te stoken zodat ze water kan opwarmen, zodat de man zijn badje kan pakken. Dit moeten is echt letterlijk te nemen. De man heeft het recht om een vrouw te verlaten als zij hieraan verzaakt. De man blijft liggen in bed en wacht op het teken dat de vrouw hem geeft wanneer het water klaar is. Het water moet dan op de temperatuur zijn zoals de man het wil. Nadat de man zijn bad heeft genomen kunnen ook de kinderen en de vrouw zich wassen...

Als ik mannen er op wijs hoe belangrijk vrouwen zijn als motor en drijvende krachten binnen het gezin, als ik er hen op wijs dat het de vrouwen zijn die de hoeksteen zijn van de maatschappij, dan krijg ik enkel als antwoord; "that is normal".

Waarom verlaten de vrouwen hun mannen dan niet? Tja, een aantal uitzonderingen doen het, maar het grootste deel van de vrouwen ondergaan zoals gezegd hun lot. Vaak worden vrouwen, als ze nog meisjes zijn (14, 15, 16 jaar) een eerste keer zwanger. Tegen dat ze volwassen zijn, hebben ze meestal al meerdere kinderen. Het zit in de Malawian Culture dat je de vader van je kinderen verzorgt; dus eten voor hem maakt, zijn kledij wast enz. Zij hebben het ook hun moeders zo zien doen... Vaak zijn ze dan ook al zo afhankelijk van de man dat ze niet meer weg kunnen gaan. Ze hebben zo hun handen vol met het verzorgen van de kinderen, het eten maken, het oppompen van water, ... dat ze de man nodig hebben om (al was het maar een beetje) geld binnen te brengen voor het kopen van bloem of mais. De meeste vrouwen zitten met een ingebakken angst om door hun man verlaten te worden. Mannen zijn er ook nooit bij als een vrouw moet bevallen. De mannen interesseert het niet en de vrouwen willen het niet. Ze is bang dat de man haar niet meer mooi zal vinden na de bevalling en haar zal verlaten...

Laat ik dit zware hoofdstuk toch afsluiten met twee positieve noten. Ten eerste; YOCE heeft continu aandacht voor de vrouw. De Sitima Sisters, Joyce onze Head Mistress, Mieke als levend voorbeeld dat vrouwen zoveel meer waard zijn dan mannen hier denken en de opvoeding die we inzake gendergelijkheid in Sitima meegeven. Het zijn allemaal elementen die er kunnen voor zorgen dat in de dorpen rond Sitima de positie van de vrouw wat beter wordt. Ten tweede; de oude president van Malawi is nu enkele maanden geleden gestorven. Hij werd vervangen door de vrouwelijke vice-presidente Joyce Banda. Symbolisch gezien, is het feit op zich al enorm belangrijk. Daarnaast heeft zij in haar speeches ook al meerdere keren benadrukt dat vrouwen meer voor zichzelf moeten opkomen in plaats van passief hun lot te ondergaan. De weg is nog heel lang, maar laten we hopen dat zij de zaken toch een beetje in een stroomversnelling krijgt...

PS: gelukkige verjaardag mijn lieve broer, ook al heb ik net over de minst fraaie kant van Malawi verteld, hopelijk kom ook jij op een dag eens naar hier om dit samen met mij te beleven...

Maandag 22 oktober: een zeer intense dag

Vandaag wil ik toch beschrijven zoals ik het in mijn andere dagboeken deed, want het was een lange en zeer intense dag. Opgestaan en samen met een baby-hagedisje mijn douchke gepakt. Vroeger zou ik de hagedis uit de douche hebben gezet, maar na 4 jaar Malawi deert het me allemaal niet meer, dus ik laat hem rustig zitten. Vandaag gaan we voor de eerste keer sinds mijn verblijf hier met de auto (anders gaan we met de fiets of met de motor) naar Sitima, want alvorens we naar Sitima trekken, gaan we een zak cement voor de builders en 100m tuinslang kopen zodat de bomen rond het voetbalveld geïrrigeerd kunnen worden. We hebben in de stad ook een afspraak met Winnedy de Malawese verantwoordelijke van het boerenproject. Mieke moet hem nog 74000 kwacha overhandigen voor de aankoop van meststoffen. Het is een warme dag, het kwik stijgt makkelijk boven de 35 graden uit. Wanneer we in Sitima aankomen, check ik het programmaboek van de leerkrachten en controleer ik (in het kader van hun evaluatie) of ze effectief bezig zijn met wat ze in het boek hebben gezet. Tot mijn grote vreugde stel ik vast dat ze allemaal plichtsbewust de les aan het geven zijn die ze hadden vooropgesteld. Ik ben echt blij, want ik zie hoe de kinderen echt bijleren. In 1 klas wordt er les gegeven over de wilde dieren, in een andere leren ze kleuren herkennen, de 4-5 jarigen leren tellen, de kleinsten leren liedjes. Het is echt super om te zien hoe gestructureerd het er aan toe gaat. In volle blijdschap smijt ik me tijdens de speeltijd nog eens op mijn nazing- en nadoe-liedje. Het wordt stillekes aan een ritueel in Sitima, een groot deel van onze kleuters die zich verzamelen rond Filipi en hem perfect nabootsen.

Na de speeltijd sijpelt het bericht binnen dat Mr Mofolo de directeur van de CBO er erg aan toe is. Hij is al een aantal dagen erg ziek. We zijn met de auto vandaag, dus het is geen toeval dat dit bericht ons nu bereikt. De vraag komt of we hem naar een ziekenhuis kunnen brengen. Eigenlijk is het wraakroepend; de man ligt al een aantal dagen te creperen in zijn hut, maar nu wij er zijn met de auto bestaat de kans dat hij gered kan worden. Tuurlijk gaan we hem helpen. We zullen hem ophalen, maar kopen – zoals gepland – stro en bamboe om het wakershuisje in Zomba te verstevigen. We kopen het bij een kreupele man uit het dorp. Zijn voeten staan achterwaarts op zijn benen, voor mij is het een wonder dat deze man zich toch kan rechthouden met die ene tak die hij gebruikt als kruk...

Wanneer we bij Mr Mofolo aankomen, zijn ze hem aan het klaar maken voor vertrek. Samen met hem reizen er nog 2 mannen en 2 vrouwen mee. Het zijn, zijn vrouw en dochter, een zoon en een ander familielid (relatief). De mannen gaan mee om hem fysiek letterlijk te ondersteunen, want hij is zeer verzwakt. De vrouwen gaan mee om voor hem te koken (zoals ik gisteren al beschreef). Er komen dus ook 2 grote zakken mee met daarin potten, pannen en voedsel (vooral bloem en mais om Nsima te maken). Het is een schrijnend beeld hoor, hoe rond de muren van het ziekenhuis al de “relatifs” zitten om het eten voor de zieken te maken. Ik hoop echt dat we nog op tijd zijn om deze brave man te redden van de ondergang. In het kader van de witchcraft hebben ze hem waarschijnlijk vergiftigd (in een volgend hoofdstuk ga ik daar iets dieper op in). Nadat we Mr Mofolo hebben afgezet, gaan we zelf nog iets eten, want de maaltijd in Sitima hebben we door de omstandigheden moeten overslaan. Van zodra ik thuis ben, spring ik op de motor richting Sitima, want ik heb beloofd om aan de jongeren van het

Youth Centre (The Youth Center Chiefs) een training te geven. In het begin staan ze er met 1 bal wat het voor mij onmogelijk maakt om de training te geven die ik wil geven. Gelukkig is Sam aanwezig voor de irrigatie van de bomen. Ik vraag hem om een aantal ballen van de meisjesploeg te gaan halen, zodat ik een deftige training kan geven. Het is dankbaar om met deze jongens te mogen werken. De helft traint op blote voeten (als er in België iemand is die me kan helpen met het verzamelen van voetbalschoenen...), maar dat deert hen niet. Ze gaan voluit en genieten van de training van de Mzungu. Ik vind het ook super en blijf daardoor net iets te lang in Sitima. Het is over zessen en reeds donker wanneer ik moe maar voldaan thuis in Zomba aankom...

PS: voor wie het bedoeld is; Mkazi wanga. Ndimakukonda kwambiri. Mwasowatu. Ndikupsyopsyona.

Dinsdag 22 oktober; Thondwe, waar het eigenlijk allemaal begon...

Vandaag ben ik met Mieke en Sam naar Thondwe gegaan. Thondwe is een dorpje op een half uurtje rijden van Zomba, waar we wonen. Mieke heeft een emotionele band met Thondwe omdat eigenlijk daar, in 2006, het Malawese verhaal van mijnen Daddy begon. In die zin is het ook voor mij (ook al was ik er toen niet bij) een speciale plaats om te komen. Hier heeft hij op Malawese bodem de eerste voetbaltrainingen gegeven aan de plaatselijke jeugd...

We rijden naar Thondwe omdat Mieke van de plaatselijke verantwoordelijke, waarmee ze nog contact heeft, gehoord heeft dat ze er ook begonnen zijn met een Nursery School (kleuterschool). We willen naar daar gaan en de opstart wat faciliteren, door de school educatief speelgoed (puzzels, alfabet, klok,...) en wat tekengerei te schenken.

Wanneer we aankomen aan het schooltje, worden we door de plaatselijke verantwoordelijken en vrijwilligers officieel ontvangen in hun "office". Een lokaal van 2,5m op 3,5m, met een bankje, 2 tafels, 3 stoelen en 2 computers die er uitzien alsof ze wereldoorlog 1 hebben meegemaakt. Op Malawese wijze wordt er een welkomtspeech afgestoken. Daarna gaan we naar het eerste en ook enige klasje van de "school". Het is een ruimte van 3m op 5m waar er ongeveer 25 kinderen zitten te kijken naar 2 juffrouwen. Het wordt meteen duidelijk dat zij nu staan waar Sitima 5 jaar geleden stond. De les bestaat erin dat de juffrouwen iets voorzeggen (de dagen van de week, de maanden, tellen tot 10 in het Engels, een liedje, ...) en dat de kinderen het dan nazeggen. Eigenlijk bootsen deze kinderen gewoon de klanken na die ze horen zonder te beseffen wat ze aan het zeggen zijn. Daarenboven wordt er op Malawese wijze tot 10 geteld. Ik geef het jullie fonetisch even mee; "wanie, toewie, trie, folo, fifie, sikisi, sefeni, eetie, nainie, ten". Later zal Sam de juffrouwen uitleggen dat je met dit Engels niet ver komt in de wereld.

We delen het speelgoed uit en Sam legt de juffrouwen ook uit hoe ze met het educatief speelgoed les kunnen geven. Daarna worden we in het office, opnieuw op Malawese wijze bedankt door verschillende speeches.

Thondwe heeft ook een Youth Centre dat gerund wordt door vrijwilligers. Ook zij hebben in navolging van ons een meisjes voetbalploeg opgericht. De meisjes hebben het in Thondwe nog moeilijker dan in Sitima omdat Thondwe eigenlijk een marktplaats is. Vele mannen die naar de markt komen, willen wel

een verzetje, waardoor deze meisjes aangetrokken worden door de prostitutie, omdat ze daar snel geld mee kunnen verdienen. Het Youth Centre in Thondwe doet er alles aan om dit zo veel mogelijk te beperken. Zij doen aan aidspreventie en hebben voor de meisjes een afhaalpunt op poten gezet, waar ze gratis (mits registratie) condoms kunnen afhalen.

Sam nodigt de meisjeploeg uit om te komen spelen in Sitima. Ik beloof hen voetbaltruitjes als ze komen en ik lever een kleine bijdrage als “startkapitaal” voor het transport van de Thondwe-meisjes naar Sitima. De dankbaarheid en blijdschap straalt van de gezichten. Ik wens alle verantwoordelijken en vrijwilligers voorts nog veel moed en doorzettingsvermogen om het goede werk waar ze mee bezig zijn voort te zetten. Ik zeg dat Thondwe, omwille van de band met mijnen Daddy, voor altijd een plaatsje zal hebben in mijn hart en dat ik hen volgend jaar, wanneer ik terug ben, zeker zal komen bezoeken.

Wanneer we terug naar huis rijden, besef ik weer maar al te goed van waar we komen in Sitima. De fierheid en blijheid welt in mij op. My Daddy did a great job, denk ik bij mezelf. En de bewondering voor Mieke, voor zover dat nog kon, is nog een stukje groter geworden...

Woensdag 23, donderdag 24 en vrijdag 25 oktober; Witchcraft, ongelooflijk maar spijtig genoeg waar

Hoe langer ik hier ben, hoe meer ik mijnen Daddy zaliger begrijp inzake educatie. Voor zij die het niet zouden weten, ik heb van mijn 11 tot mijn 18 jaar alleen met mijn vader onder 1 dak gewoond. We waren super goeie vrienden, maar er is door die jaren heen altijd wel 1 twistpunt geweest; de school. Ik was achteraf bekeken toch wel een kleine rebel en school was leuk voor de vrienden en vriendinnen, maar studeren daar ik had ik een broertje aan dood. Mijn vader vond de mentale ontwikkeling en de vereiste studie die daarbij hoort – als je er de capaciteiten voor gekregen had - een existentiële plicht in het leven. Hij kende mij natuurlijk door en door en hij huiverde ook bij de gedachte dat ik, met mijn twee “linker handen” zonder diploma werk zou moeten gaan zoeken. Toen indertijd, in al mijn onvolwassenheid, was het de ver-van-mijn-bed-show en zijn gezaag over het studeren kon ik eigenlijk helemaal niet plaatsen. Nu wel. Ik heb jullie eind vorige week al verteld over hoe mannen die zonder educatie in het leven staan, hun vrouw benaderen. Wel er is nog een schaduwzijde aan onwetendheid en een gebrek aan (schoolse) opvoeding; de Witchcraft (hekserij). Je houdt het je anno 2012 echt niet voor mogelijk hoe er hier in de dorpen (door mannen en door vrouwen) nog belang wordt gehecht aan een soort tovenarij en oplichterij van de meest absurde soort.

Ik heb het in vorige dagboeken al een keertje aangehaald, maar nu met het voorval van Mr Mofolo kwam dat geloof in die hekserij toch wel erg dicht bij. Het is eigenlijk echt te gek voor woorden. Zoals ik het nu begrepen heb, is de witchcraft eigenlijk het volgende; in de dorpen (soms ook in de stad) gelooft men dat alles wat of iedereen wie een beetje anders is dan normaal, behekst is. Zij spreken over “bewitched”. Het afwijken van het normale kan zowel in de positieve zin (vb. geluk hebben) als in negatieve zin (vb. ziek zijn) opgevat worden.

Enkele schrijnende voorbeelden van deze hekserij, die op sommige momenten meer op maffiapraktijken lijken, dan op onderontwikkeld bijgeloof; drie jaar geleden werd onze Sam al eens verdacht van “bewitched” te zijn. Sam had teveel geluk in zijn leven, want hij vetaalde alles voor ons en wanneer er toeristen waren dan mocht altijd Sam mee als gids. De enige reden waarom Sam dit mag/mocht doen, is

omdat hij de enige is die goed Engels spreekt. Maar de collega's vinden dat ze allemaal goed Engels spreken. 3 jaar geleden heb ik toen met Inge, een lerares Engels, sollicitaties georganiseerd voor de functie van gids. Volgens Inge kwam Sam er al beste uit, dus is de "bewitched-storm" toen wat gaan liggen. Nu hebben we met Mr Mofolo opnieuw een soortgelijk voorval, maar wel van een hogere graad.

Mr Mofolo heeft ook teveel succes. Hij is directeur van de CBO (community based organisation) en zijn communitiy doet het super goed. Samen met YOCE heeft de CBO, van de Sitima-gemeenschap echt iets moois gemaakt. In de dorpen zegt men soms dat Sitima een stad is geworden. De stelling op zich is absurd, want Sitima is in de verste verte geen stad, maar het geeft wel aan dat Sitima (grotendeels dankzij YOCE) op 5 jaar tijd een grondige transformatie heeft ondergaan. Er is onlangs ook een nieuwe Chief aangesteld voor Sitima, omdat de vorige was gestorven en dat is een moeilijk proces geweest, omdat er twee kampen waren. Misschien heeft dit er ook iets mee te maken. Alleszins, blijkbaar heeft de transformatie van Sitima zoveel jaloezie opgewekt dat Mr Mofolo nu werd vergiftigd. 100% zeker weten we het niet, maar alles wijst in die richting. Sitima doet het gewoon te goed. Sommigen kunnen dit niet accepteren, vinden dat Mr Mofolo "bewitched" is en dat hij daar een prijs moet voor betalen. De jaloers en het andere kamp huren dan een African doctor in, die zich rijkelijk laat betalen om Mr Mofolo te bezweren en te doen sterven. In de dorpen geloven de mensen echt dat Mr Mofolo ziek wordt omdat hij "bewitched" is, vanwege teveel geluk. De harde realiteit is dat ze hem gewoon vergiftigen uit jaloezie... In dezelfde geest van teveel geluk hebben, kan ik nog een (schrijnender) voorbeeld geven. Het speelde zich deze week af. In onze buurt in de stad heeft een vrouw 5 geiten gekregen van een rijke nonkel. Buurtbewoners konden het niet vatten dat deze vrouw plots 5 geiten had. Teveel geluk, dat kan niet, dus deze vrouw was volgens hen "bewitched". 2 dagen nadat ze de geiten had gekregen, werd ook zij vergiftigd. Ze is ondertussen overleden. Ik beseft dat dit voor jullie als lezer zeer moeilijk te vatten is, maar deze vrouw heeft het krijgen van 5 geiten bekocht met haar leven...

Langs negatieve zijde heb ik het volgende voorbeeld; wanneer een vrouw bij de bevalling het leven laat (dat gebeurt hier nog vrij regelmatig), dan is dat ook door de witchcraft. De vrouw was dan "bewitched" en het erge is dat ook de pasgeborene als "bewitched" wordt beschouwd. Hoewel het in theorie perfect mogelijk zou moeten zijn dat deze boreling de borst krijgt van een andere vrouw (ik denk dat naar schatting minimum 30% van de vrouwen een kleine dreumes aan haar borst hangen heeft), toch weigeren ze dit allemaal te doen uit angst om ook "bewitched" te worden... De gemeenschap laat dan meestal de boreling gewoon van honger sterven...

Los van de beschreven maffiapraktijken, wordt er ook beroep gedaan op deze African doctors wanneer mensen gewoon ziek zijn. Je houdt het echt niet voor mogelijk, hoe de mensen liever eerst beroep doen op verschillende van die kwakzalvers, die echt veel te veel geld vragen, om dan uiteindelijk toch naar een erkend, traditioneel ziekenhuis te (moeten) gaan. Mieke heeft het ooit mogen zien hoe die African doctors te werk gaan. Ze vertelde het verhaal van Samson, 1 van onze vorige wakers. De man was al een tijdje ziek en na een 3-tal African doctors te hebben gezien, wilde hij toch nog naar een andere gaan. Mieke bracht hem weg en daar zag ze hoe de doctor in kwestie een kruidenmengsel brouwde en Samson en hemzelf in een soort trance bracht. Daarna werd Samson bewerkt met scheermesjes. Het bloed liep letterlijk van zijn kermende lijf. Een scene die zo kan zijn weggeknipt uit een slechte B-film, maar in deze wereld nog altijd realiteit.

Nog een laatste anekdote van gisteren in mijn stamcafeetje; een Malawees die ik goed ken en die ik beschouw als 1 van de meer snuggere hier, vertelde me dat hij een jongetje had "geadopteerd" omdat dat jongetje kon toveren. "The boy is a wizzard. You know a wizzard? The boy, late at night, he flies away." Hij was er heilig van overtuigd dat dit jongetje kon vliegen. Erger nog, hij beweerde dat hij het zelfs al had gezien. Ik heb gezegd, dat ik denk, dat hij wat te veel gerookt en gedronken had die avond. Nee, nee, niks van, "late in the night, the grandfather of this boy comes and together they fly away..." Jullie moeten me niet geloven, maar Mieke zat er bij toen hij het vertelde, je kan het bij haar navragen...

Maandag 29 oktober; het voorbije weekend; een Azungu BBQ en een Malawian BBQ, 2 keer genoten...

Ik heb dit weekend geen tijd gehad/gemaakt om aan mijn dagboek te werken en ook morgen zal het wegens het drukke afscheidsprogramma onmogelijk worden, daarom wordt dit waarschijnlijk het laatste relaas van dit jaar.

Ik heb dit weekend mogen proeven van de 2 werelden die hier bestaan. Zaterdag ben ik met Mieke een wandeling gaan maken op de berg Malosa met "The Mulanje Mountain Club". Het is een clubje rijkere blanken die regelmatig afspreken om bergtochten te maken. Het was voor mij de eerste keer dat ik een dergelijke berg-trektocht ondernam. Met een groep van een 20-tal personen (leden en vrienden van de club) trekken we naar de top van Malosa-mountain, onder begeleiding van 4 echte Malawian-boyscouts. Echt een super ervaring. Het is een prachtig gevoel om na enkele uren op de top te staan. Om de dag mooi af te sluiten wordt er s avonds bij ons op Zombaplateau een BBQ gehouden in een magistrale villa op een prachtig gelegen domein. We maken beter kennis met de mensen waarmee we vandaag stapten. Er zijn advocaten, dokters, universiteitsstudenten, verpleegsters, zakenlui... kortom een bonte mengeling van verschillende soorten mensen. Elk met zijn eigen verhaal over dit mooie, maar oh zo arme en onderontwikkelde land. Er is drank en vlees in overvloed. Echt in overvloed. Ik heb hier in Malawi nog nooit zoveel eten en drinken bij elkaar gezien. Toch geniet ik van zoveel decadentie. We hebben het hier ook eens nodig om temidden van al die miserie, te kunnen ventileren en te bekomen... Bedankt Mieke voor deze mooie dag.

Zondag ga ik s morgens eerst brunchen met Mieke. We maken tijdens het eten een werkbudget op voor het YC en bespreken allerlei zaken voor Sitima. We genieten (opnieuw) van het lekkere eten en het mooie weer, maar moeten op tijd vertrekken, want we hebben met de vrijwilligers van het YC afgesproken om naar de markt te gaan om theaterkledij te kopen, voor de stukken die ze willen spelen in kader van de aidspreventie. De markt is vlakbij mijn stamcafeetje, waar we hebben afgesproken. Wanneer de vrijwilligers aankomen, vertellen ze mij dat ze liever hebben dat ik hen niet vergezel naar de markt, omdat wanneer ik er bij ben de prijzen onmiddellijk maal 2 wie weet zelfs maal 3 zullen gaan. Ik word dus verplicht om op cafe te wachten... Ik vind dit uiteraard super erg. ;-). De vrijwilligers gaan kijken en komen daarna verslag uitbrengen. Ik zit dus enkele uren met Mieke op cafe. We zitten naast een paar beter gestelde Malawezen die zich laten vergezellen door enkele dames van plezier... We raken aan de praat en lachen en zeveren heel wat af. Ik drink op heel de namiddag een 4-tal halve liters van de lichte (3,7 graden) Kuche Kuche, terwijl de Malawese mannen en vrouwen op diezelfde tijdspanne toch makkelijk 10 tot 15 Carlsberg Special Brew (het iets zwaardere bier van Carlsberg) in hun keelgat gieten. Er wordt heel wat gezeverd. De Malawese mannen geven toe dat de dames niet hun vrouwen zijn.

These ladies are here for my appetite when I go home... De mannen betalen alle pinten voor de vrouwen en zeggen dan tegen mij "you see, I am taking care of this woman, she needs me, I am a care giver". Op een bepaald moment wordt er mij een huis, een stuk grond en women for free aangeboden, als ik mijn vliegticket naar huis cancel. Ik zeg dat ik maar van 1 vrouw hou en "that she is the one and only for me. She is waiting for me in Brussels, so I want to go home". No offense is hun antwoord. Op een bepaald moment worden de vrouwen weggestuurd. Ze krijgen geld om vlees te gaan kopen. Eenmaal terug versnijden ze het en braden het vlees op de BBQ van het cafe. Wij hadden gisteren ook BBQ, dit is de Malawese versie, bedenken Mieke en ikzelf. De vrouwen dienen de mannen in hun behoeften en krijgen in ruil eten en drinken. Deze zondag hebben we het echte Malawi gezien, want s avonds gaan we ook nog kijken naar Chelsea – Manchester United in een typisch Malawese bar die Rumours heet. Mieke is de enige vrouw tussen al het supportersgeweld. Dieper in het Malawese leven kan je niet binnen dringen. Ik ben blij dat ik van beide werelden heb mogen proeven dit weekend...

Morgen is het afscheid daar. Sitima gaat een discoparty geven om Filipi te bedanken. Ik ben echt benieuwd. Omdat ik terugkeer naar mijn geliefde, zit ik met een dubbel gevoel dit jaar. Enerzijds heb ik haar gemist en wil ik wel naar huis, anderzijds weet ik, dat ik vanaf overmorgen ook Malawi ga missen...

Ik ga me voor dit land en haar mensen blijven inzetten, dat is zeker. Deze andere wereld, is een stukje van mezelf geworden en laat me dus nooit meer los...

Aan iedereen bedankt, om dit dagboek te hebben uitgelezen. Ik hoop dat jullie er wat van genoten hebben.

Volgend jaar zeker opnieuw.

Zikomo kwambiri. Hartelijk dank.

Usiku wa bwino. Good night.